

кою, і англійською, і іншими мовами. Після неймовірних тортур його розстріляли. Про місце поховання нам досі нічого не відомо. Ось така трагедія, правду про яку нам донесли архівні документи. Читати їх мені було і страшно, і боляче. Разом з тим я часто задумуюся ось над чим. Якби я знав про це раніше, моє життя склалося б інакше. Як брата репресованого, мене ніколи не випустили б за кордон. Та й взагалі зі мною і з моїми рідними могли б таке зробити!.. Можливо, так повинно було статися. Я розповів про одну трагедію, а таких – мільйони. Якби не архіви – хто б про це знав! Сьогодні я чую: навіщо копірситися в минулому? А я вважаю: треба. Кожен народ, кожна людина має право знати про те, що було, щоб чимось дорожити в житті. А найдорожче, на мою думку, – це свобода. Про це засвідчують архіви, які зберігають найправдивіші документи про те, як наші співвітчизники відстоювали право на волю, який важкий шлях вони пройшли, яких втрат зазнав наш народ у своїй історії.

Сергій РУДИК,

заступник голови Київської міської
державної адміністрації:

– Архів відкриває нам нові та забуті сторінки тисячолітньої писемної історії нашої держави. Неможливо переоцінити вагу і значення задокументованих свідочств життя українського народу. Архів – це основне місце роботи історика, вченого. Мені як кандидатові історичних наук неодноразово доводилося працювати в архівах, власноруч перегортати сторінки минулого.

На зламі двох систем – Радянського Союзу та незалежної України – я ознайомлювався з необхідними матеріалами у Державному архіві Чернівецької області, в архіві ЦК КПРС, ЦК КПУ, МЗС України та МЗС Росії, приватних архівах. Для мене відкривали документи під грифом “Таємно”, адже я досліджував тему повоєнної української міграції до США та Канади, яка в радянські часи була засекреченою. Востаннє я працював з архівними документами, вивчаючи матеріали про Голодомор 1932–1933 років. Зізнаюся, що нинішній стан архівної справи в Україні бажає кращого, вона заслуговує більшої уваги. Гадаю, комп’ютеризація архівних матеріалів полегшить роботу як працівників цих установ, так і звичайних користувачів, вчених, людей, яких розкидало просторами колишнього Радянського Союзу. Адже інколи їм необхідно знайти певні довідки, документи, свідчення.

Сучасний архів я бачу як цілісну, демократичну та відкриту систему з широким доступом до архівної інформації.

